

Zadaniem pomocy społecznej jest zapobieganie trudnym sytuacjom życiowym niemożliwym do pokonania przy wykorzystaniu własnych uprawnień, zasobów i możliwości osób i rodzin przez podejmowanie działań zmierzających do życiowego usamodzielnienia osób i rodzin oraz ich integracji ze środowiskiem. Działania pomocy społecznej mają na celu wspieranie, a nie wyręczanie osób i rodzin w wysiłkach zmierzających do zaspokojenia niezbędnych potrzeb. Tę podstawową zasadę pomocy społecznej przypomniał NSA w wyroku z 16 marca 2021 r. sygn. I OSK 2661/20.

W rozpatrywanej sprawie skarżący złożył wniosek o pomoc finansową w formie zasiłku celowego m.in. na zakup żelazka, zakup żywności, utrzymanie i konserwację lokalu, zakup odzieży sezonowej. W toku postępowania organy ustaliły, że w niedługim okresie poprzedzającym złożenie wniosku skarżący uzyskiwał świadczenia pomocy społecznej na zbliżone cele. Organy ustaliły, że koszty mieszkania pokrywa rodzina skarżącego. Ponadto z ustaleń organów wynikało, że skarżący jest w stanie umożliwiającym podjęcie pracy zarobkowej. Ostatecznie przyznano zasiłek celowy na dofinansowanie zakupu żelazka. Sąd zwrócił uwagę, że skarżący w całości czerpie środki do utrzymania z pomocy udzielanej przez inne osoby i instytucje. Nie przejawia przy tym dążeń do uniezależnienia się od pomocy tych osób i instytucji, a przynajmniej zmniejszenia jego rozmiarów. Działania pomocy społecznej mają na celu wspieranie, a nie wyręczanie osób i rodzin w wysiłkach zmierzających do zaspokojenia niezbędnych potrzeb. Oznacza to, że organy pomocy społecznej były uprawnione nie tylko do ograniczenia przyznanego świadczenia pomocy społecznej w stosunku do wnioskowanego, ale nawet do całkowitej odmowy jego przyznania, pomimo że skarżący spełniał warunki przyznania wnioskowanego świadczenia.

Źródło: [NSA](#)